1856 č. 115 ř. z.) a to ze všech pozůstalostí bez ohledu na jinaké vlastnosti zůstavitelovy, obnáší-li čistá pozůstalost 315 zl. neb více a byl-li zemřelý hlavou rodiny, pod kterýžto pojem spadají i manželky a vdovy. Poplatek obnáší, byl-li zůstavitel členem stavu prelatského neb panského, 4 zl. 20 kr., byl-li zemřelý rytířem, osobou čelnější neb obchodníkem, 2 zl. 10 kr., byl-li profesionistou, měšťanem neb sedlákem, 1 zl. 05 kr.

3. Školní příspěvek.

Zaveden byl v ostatních zemích místo příspěvku na fond normálních škol a vyměřuje se způsobem poněkud odchylným od všeobecných předpisů (srv. nař. ze dne 13. června 1876 č. 90 ř. z. a výn. min. spr. ze dne 26. února 1877 č. 582). Školní příspěvek zaveden byl v Čechách zák. ze dne 2. ún. 1873 č. 60 z. z. z r. 1874 (min. nař. ze dne 11. června 1874 č. 5735); na Moravě zák. ze dne 30. dubna 1874 č. 37 z. z., dle něhož má platiti příspěvek ten i odkazovník, jemuž bylo odkázáno pouze právo požívání vzhledem k některému předmětu pozůstalostnímu (nál. nejv. dv. soud ze dne 29. dubna 1885 č. 4814); v Bukovině zák. ze dne 13. ledna 1873 č. 7 z. z.; v Dalmacii zák. ze dne 30. ledna 1873 č. 11 (28. dub. 1888 č. 16) z. z.; v Gorici a Gradišce zák. ze dne 16. ledna 1881 č. 6 a ze dne 15. srpna 1892 č. 24 z. z.; v Istrii zák. ze dne 21. února 1873 č. 15 (29. května 1877 č. 21) z. z.; v Korutanech zák. ze dne 28. února 1874 č. 13 (30. dubna 1887 č. 25) z. z.; v Krajině zák. ze dne 18. prosince 1874 č. 1 z r. 1875; v Dol. Rakousích zák. ze dne 18. prosince 1871 č. 1 z. z. z r. 1872 (min. nař. ze dne 2. července 1892 č. 111 ř. z.); v Hor. Rakousích zák. ze dne 9. června 1876 č. 18 z. z.; příspěvek ten platiti jest ze všech pozůstalostí v Rakousích pod Enží se nacházejících (nál. nejv. dv. s. ze dne 18. března 1880 č. 2650, sb. »Gl. U.« č. 7903); v Solnohradech zák. ze dne 26. prosince 1871 č. 45 z. z. z r. 1872 (min. nař. ze dne 21. list. 1872 č. 46 ř. z.); v Štýrsku zák. ze dne 13. října 1870, č. 58 (29. prosince 1888 č. 3 z. z. z r. 1889) z. z. (min. nař. ze dne 12. března 1890 č. 25 z. z.); poplatek tento však se neplatí z pozůstalostí mimo zemi jsoucích, byť by i zůstavitel ve Štýrsku byl bydlil (nál. nejv. dv. soud. ze dne 6. září 1887 č. 10070, sb. »Gl. U.« č. 11732); v městě Terstu zák. ze dne 15. května 1874 (18. února 1885 č. 11) z. z.

Poplatky kolkové.

I. Dějiny.

Ustavičné války vedené za panování císaře Leopolda I. vymáhaly nezbytně zvýšení státních příjmů a vedly k různým novým daním. Mezi těmito daněmi byla též »přirážka na papír«, která byla uložena patentem ze dne 1. června 1675 na všechen vyrobený nebo dovezený psací, tiskový a ssací papír. Četné stesky na novou tuto daň vedly konečně ke snížení tohoto poměrně vysokého »akcisu, který rovnal se skutečné ceně papíru«, na »dvojnásobný mýtní poplatek« (v létech 1678—1680).

R. 1680 vyžádal si císař zprávu o tom, zda by nebylo lze zrušiti stávající přirážku k papíru a jakým způsobem dala by se zavésti přirážka k papíru ve Francii a Španělsku stávající též ve prospěch Rakouska a bez přetížení malého muže. Leč teprve r. 1686 došla resolucí ze dne 5. března císařské sankce osnova »řádu papírového« vypracovaná císařským komořím Heřmanem Gabrielem ryt. z Välckernu dle vzoru španělského, pruského, mohučského a kolínského, načež publikována byla dekretem dvorské ko-

mory ze dne 29. dubna 1686. Tímto prvním rakouským patentem kolkovým zavedeny byly tři druhy papíru kolkového:

1. první druh s dvojím orlem v ceně 60 kr.,
2. druhý druh s královskou korunou v ceně 15 kr.
3. a třetí druh s »arcivévodským kloboučkem« v ceně 3 kr.

Každý mohl za obnos známky a za cenu papíru koupiti papír opatřený dotyčným kolkem (kolkovou známkou) a označený cenou jeho, anebo mohl si přinésti vlastní papír, načež mu úřad — obdržev dotyčný poplatek — vytiskl známku kolkovou. Listiny právě vyhotovené mohly se též okolkovati do lhůty v patentu předepsané.

Ku prodeji papíru kolkového (pečetního) zřízeny byly vrchní pečetní úřad ve Vídni, pečetní komisařství v Praze, ve Vratislavi, v Brně, ve Štýrském Hradci a Innomostí, dále postříbřovači pečetí v Linci, Lublani, Celovci a Gorici; kromě toho bylo dovoleno všem vrchnostem, advokátům, notářům, obchodníkům papírem a knihami, kramářům kupovati a zase prodávati pečetní papír v libovolném množství, ba bylo jim dokonce čekáno placení za odebraný pečetní papír. Ustanovení tohoto patentu byla obměněna nepatrnou měrou patentem ze dne 20. října 1692, byvše publikována poznovu dne 3. listopadu 1686.

Podotknouti ještě sluší, že císařskou resolucí ze dne 5. srpna 1692, kterouž schválena byla změna předpisů o kolcích, propachtován byl důchodek pečetní v dědičných zemích českých a rakouských jakémusi Vavřinci Antoniovi Lettimu za roční pachtovné 50.000 zl.

Mezitím přiostřoval se však hned od počátku odpor proti kolkům z papíru zvláště u stavů zemských tou měrou, že se konečně císař rozhodl, zrušiti kolky papírové a poznovu zavésti všeobecnou přirážku k papíru s jednotlivými změnami sazeb patentu z r. 1675. Jenom v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a ve vnitřním Rakousku zůstaly v platnosti kolky z papíru. Tato přirážka ku papíru potrvala v platnosti téměř 70 let, až císařovna Marie Teresie rozhodla se opětně zavésti pat. ze dne 3. února 1762 kolky z papíru v celé říši a zrušiti onu přirážku ku papíru. Zde shledáváme čtvero tříd papíru kolkového, a to:

1. třída první s dvojitým orlem v ceně 2 zl.,
2. třída druhá s korunovaným štítem v ceně 1 zl.,
3. třída třetí s ozdobným štítem v ceně 15 kr.,
4. třída čtvrtá s hladkým štítem v ceně 3 kr.

Prodej papíru kolkového (pečetního) povolen byl jen úřadům k tomu zvlášť zřízeným, totiž: vrchnímu pečetnímu úředníku ve Vídni, pečetním úředníkům v královských a zeměpanských hlavních městech, filiálním závodům v jiných městech a osadách, celním, solním a mýtním úředníkům a vrchnostem, nikoli však více soukromým osobám. Do řečeného patentu pojata byla též ustanovení o kolkování hracích karet a kalendářů; kalendáře podléhaly dříve přirážce následkem pat. ze dne 29. února 1692 a ze dne 29. listopadu 1721. Patentem ze dne 25. dubna 1764 vydána nová publikace.

Ježto se však i za platnosti těchto zdánlivě jednotných zákonů zahnízdily provinciální rozmanitosti a odchylky částečně contra legem, částečně povoleny byly k naléhání jednotlivých zemí, sebral císař Josef II. v pat. ze dne 5. června 1784 v jedno všechny předpisy a zákony vydané o kolcích papírových, kartových a kalendářních, a označil v patentu tomto též země,

v nichž patent tento měl nabýti působnosti. Sazby kolku z hracích karet byly poněkud změněny a stanoveny i zde 4 třídy papírového kolku obnosem: 1 zl., 30 kr., 10 kr. a 3 kr.

Kdežto dříve závisely třídy kolků jedině na povaze listiny, řídily se po té buďto dle vlastnosti vyhotovitele (listiny), dle povahy toho, v jehož záležitostech listina byla vystavena, dle hodnoty předmětu anebo dle druhu listiny samé. Stanoví se tam dopodrobna případy osvobození a činí se pokus vytknouti všeobecné a zvláštní zásady pro kolkovou povinnost a výši kolkového poplatku, čili jinými slovy: poprve stal se pokus opustiti formu pouhé kasuistiky a stanoviti i pro dávku kolkovou všeobecný zákon.

Patentem ze dne 30. ledna 1788 podniknuta nová publikace, při čemž vedle dalších rozdílností přihlédnuto též i k territoriální různosti tím způsobem, že stanoveny byly ony 4 třídy papírového kolku pro dědičné země české, rakouské a haličské-v obnosech: 2 zl., 1 zl., 15 kr. a 3 kr., pro přední země rakouské v obnosech: 1 zl., 30 kr., 10 kr. a 3 kr., kdežto pro vnitrorakouskou oblasť vytčena byla jediná třída kolkových poplatků na 3 kr.

Důkladné přeměny doznalo kolkovnictví patentem ze dne 5. října 1802 o zvýšení důchodku kolkového a pečetního. Cit. zák. označuje za předměty podléhající důchodku kolkovému a pečetnímu: papír, tuzemské směnky, obchodní knihy, hrací karty, kalendáře a tuzemské tištěné časopisy nebo listy vzdělávací. Předměty kolku papírového jsou: právní listiny, podání (žádosti) podaná u veřejných úřadů a jich přílohy a úřední vyhotovení. Právní listiny nutno hned na počátku psáti na kolkovaném papíru neb okolkovati je do 4 neděl po vyhotovení; za přitisknutí takovéhoto doplňovacího kolku zapraviti jest dvojnásobný poplatek. Výjimky jsou připuštěny. Sestává-li nějaká listina z více archů, jest tu táž poplatková povinnost i pro následující archy, avšak v obnosu menším než za první arch. Vedle četných osobních a věcných osvobození jest novinkou zavedení podmínečného osvobození, neboť určité listiny jsou potud od poplatku kolkového osvobozeny, pokud se o ně nevede spor právní. Kolek papírový záleží ze 14 tříd a to: 3 kr., 6 kr., 15 kr., 30 kr., 45 kr., 1 zl., 2 zl., 4 zl., 7 zl., 10 zl., 20 zl., 40 zl., 80 zl., 100 zl.; dále činí se výše kolku dalších archů listiny odvislou od poplatku kolkového pro první arch vyměřeného a jednotlivě se tam jmenuje. Které třídy poplatku kolkového užiti jest, plyne buďto z vlastnosti osoby, která listinu vyhotovuje nebo rozhoduje tu druh listiny samé a to buď dle hodnoty předmětu nebo dle obsahu listiny. Dále vytčena jsou uštanovení o ručení za správné upotřebení kolků a stanoveny poměrně vysoké tresty (pokuty) (10 až 20násobný obnos řádného poplatku) na přestoupení těchto předpisů. Jako ve všech dřívějších patentech určují se i zde odměny za udání nebo postižení přestupků předpisů o kolcích. Prodej kolkovaného papíru obstarávají všechny zeměpanské pokladny důchodkové, pokladny některých regulovaných městských úřadů (magistrátů), sklady tabákové, důchodkové a okresní vedle potřebného počtu trafikantů, kterým se za to dostává určité provise. Jiným osobám zapovídá se prodávati kolkovaný papír. Kolkovaný papír smí se prodávati jen za třídní obnos bez započítání ceny, která vynaložena byla k zaopatření papíru; žádá-li však strana větší nebo krásnější formát papíru nebo pergamenu, může jej předložiti k vytisknutí potřebného kolku správě důchodků kolkových zapravivši příslušný poplatek.

Zkažený papír kolkovaný se vymění. K zajištění důchodku zavádí se ve všech zemích stejný druh papíru pro papír kolkovaný, kterýžto druh liší se od jiných druhů papírů v obchodě obvyklých netoliko stejnou jakkostí, stejnou velikostí a formou, nýbrž i vnitřními známkami (vodotiskem atd.).

Poplatek kolkový pro směnky řídí se dle obnosu směnečného a obnáší 6 kr. nebo 15 kr., pro směnečné protesty 1 zl., pro obchodní knihy podle druhu obchodníků 15 kr., 6 kr a 3 kr. Nově zaveden byl kolek novinářský; jsou pak tři třídy: po 2 kr., 1 kr. a $^1/_2$ kr. za kus; kolek přitiskují na jednotlivé exempláře zřízené k tomu orgány, podobně jako při kolku kalendářním a při kolku z hracích karet. (Viz čl. Kalendáře, Poplatky kolkové z karet hracích.)

Značný pokrok v ohledu formálném zračí se v nejvyš. pat. ze dne 27. ledna 1840 o vyhlášení nového zákona o kolcích a taxách. Sestaviť patent tento jednotně všechna ustanovení o poplatcích kolkových, o taxách soudních, politických, komorních, desk zemských a knihovních, o dani dědické a úmrtní rozptýlená doposud v různých zákonech a předpisech, zrušiv současně platnost jich; s druhé strany byly základy soustavného uspořádání látky započaté v pat. ze dne 5. října 1802 dále vytvořeny a podány ve formě snadno srozumitelné.

V ohledu materielním dlužno poznamenati, že taxy vybírané na základě dřívějších nařízení přímo (vyjímaje taxu depositní), nahraženy byly kolkovými poplatky nepřímo vymáhanými, čímž značně rozšířen byl obvod platnosti důchodku kolkového. Byly ovšem některé předměty vyňaty též z obvodu kolkových poplatků a přikázány druhé části zákona o kolcích a taxách t. j. taxám přímo vybíraným a sice: taxy za zeměpanské akty milosti, za propůjčení služby, dosazení na duchovní obročí (beneficia), za udělení privilegia a za rozmanitá oprávnění. Všechny tyto předměty byly dříve podrobeny ustanovením o kolku papírovém.

Posléze spracována byla ustanovení o kolku z hracích karet, o kolku kalendářním a novinářském ve zvláštním patentu a vyvíjela se od této doby samostatně, nezávisle na kolkovnictví.

Kdežto v pat. ze dne 5. října 1802 ještě staví se souřadně vedle sebe kolek za papír, za tuzemské směnky, knihy obchodní, hrací karty, kalendáře a časopisy, (jakkoli při kolku papírovém mluví se jen o poplatku nebo kolku), u ostatních předmětů užívá se však se zvláštní oblibou výrazu »taxa«: došlo v pat. ze dne 27. ledna 1840 platnosti poznání, že kolek za směnky a knihy obchodní pojmově náleží ke kolku papírovému, že naproti tomu dávka kolková z hracích karet, kalendářů a časopisů podstatně se liší od kolku papírového a jeví se býti jakožto dávka spotřební. Poplatek kolkový rozpadá se v 15 tříd; pro listiny právní, jichž poplatek se řídí dle hodnoty předmětu, zavedena jest stupnice o 12 třídách a opuštěno postupné zvýšování poplatku kolkového dle stavu osob. Spis podléhající poplatku kolkovému musí být hned při vyhotovení psán na papíře opatřeném zákonitým kolkem; výjimku činí jen listiny podmínečně osvobozené. Vydán jest sice okolkovaný papír, avšak každý může též dáti si vlastní svůj papír okolkovati.

II. Obratem v rozvoji důchodku kolkového jest provisorní zákon ze dne 9. února 1850 č. 50 ř. z. »o poplatcích z listin, spisů a úředních jednání«. V tomto zákonu nenazývá se dávka více kolkem, pečetí nebo taxou, nýbrž poplatkem. Obvod platnosti poplatků značně byl rozšířen,

neboť podroben povinnosti poplatkové rozsáhlý obvod nabývání práv, i když se nezřídí o tom nijaká listina, tedy i když tu není předmětu ku použití kolku nebo přetisknutí. Důsledkem tohoto rozšíření nelze však více dávku platiti jen ve formě kolku, nýbrž dlužno ji ve mnohých případech zapraviti přímo. Konečně může se jistá část poplatků při určité výši dle libovůle strany zapraviti v kolcích nebo přímo. Takto přestal však býti kolek zvláštním druhem dávek a stal se formou, ve které se poplatek zapravuje. Kdežto pak napořád důležito bylo vyznačiti terminologií zákona změněné postavení kolkového poplatku, bylo označení této dávky jako »poplatku« nešťastným, jelikož rozpoznání značně bylo stíženo tím, že se v jeden výraz zahrnovaly dva zcela různorodé pojmy, a zvláště proto, že přímé poplatky nejsou poplatky, nýbrž daněmi z obchodu.

Poplatky kolkové rozpadají se ve 20 tříd a vybírají se buďto pevným obnosem neb obnosem rostoucím s cenou předmětu dle stupnic této ceny. Každá listina nebo spis musí být psány na papíře opatřeném již zákonitým kolkem. Nápotomní okolkování vyhotovené již listiny nebo spisu dovoleno jest jen v případech v zákonu naznačených, při čemž mají úřady kolkové k žádosti strany vytisknouti kolek, zaplatí-li se za to náležitý poplatek. V případech určitě vyznačených připouští se též přišití kolku nebo-li indossace, při čemž k dotyčnému spisu přišije se nití arch nepopsaný a opatřený zákonitým kolkem, a označí se na něm obsah spisu, den vyhotovení a podpis indossujícího úředníka. Kolkovaný papír prodává se osobami zvlášť k tomu oprávněnými na místech nápisy oznámených za cenu známky kolkové; každý může však dáti si svůj vlastní nepopsaný papír, i tištěné nebo litografované blankety okolkovati zaplativ za to poplatek. Zajímavou novinkou jest zavedení určité velikosti formátu papírového. Výměna papíru okolkovaného se dopouští.

III. Platné právo.

Rozhodného přetvoření doznalo kolkovnictví nařízením min. fin. ze dne 28. března 1854 č. 70 ř. z., kterýmž zavedeny byly místo dosud obvyklého kolkovaného papíru kolkové známky, aby se dávka kolková snadněji zapraviti dala a náklady s vybíráním spojené byly zmenšeny. Tímto nařízením dospěli jsme k ustanovením nyní ve příčině kolkovnictví platným.

1. Upotřebení známky kolkové vůbec:

Poplatky, které ve smyslu § 4 zák. ze dne 9. února 1850 nepřímo vybírati jest, dlužno zapravovati známkami kolkovými (§ 1 nař. min. fin. ze dne 28. března 1854). Každá kolková známka má v barevném poli kolkové označení vyjadřující kolkovou třídu; na zadní straně jest potažena trvanlivou lepkavou látkou a připevní se na papíře určeném ku vyhotovení předmětu podléhajícímu kolkovému poplatku. Tvar a barva známky kolkové střídá se čas od času a o tom učiní se všeobecné oznámení (§ 2 cit. zák.). Poslední taková změna zavedena byla nař. min. fin. ze dne 14. března 1863 č. 36. ř. z. Každá listina nebo spis podléhající poplatku kolkovému musí býti psány na papíře opatřeném již zákonitou známkou. I musí se známka kolková upevniti na první straně každého archu tím způsobem, že jde ze spisu aspoň jedna řádka, nikdy však nadpis (titul) nebo podpis, přes známku pod označením kolkovým v přímé čáře, že tudíž přepíše se známka na barevném poli (§ 3 cit. zák.). Jedině při předmětech uvedených v § 4 cit. nař. ze dne 28. března 1854 dovoleno jest dodatečné kolkování po vyhotovení písemnosti v době vyznačené v § 5. V případu takovém má se

známka kolková úředně přetisknouti úřady a zřízenci vytčenými v § 7 cit. zák., při čemž však splněny býti musí podmínky uvedené v § 8 cit. zák. Nejsou-li známky kolkové náležitě přepsány nebo přetisknuty nebo náležitě upevněny, chybí-li z nich část, nebo jsou-li součásti známky odděleny a opět spojeny, má se za to, jako by tu vůbec nebyly a dotyčný předmět pokládá se za neokolkovaný (§ 14).

2. Výměna:

Známky kolkové, které se staly nepotřebnými nebo známky upevněné na neupotřebitelném papíře lze vyměniti za jiné známky kolkové, je-li známka kolková neporušena a nemá na sobě stopy upotřebení. Avšak papír nesmí býti buďto vůbec popsán, nebo spis zúplna ještě vyhotoven a nesmí býti spáchán nijaký přestupek zákona. Dotyčnou žádost za výměnu podati jest u okresního úřadu spravujícího záležitosti důchodkové, v jehož obvodu jest bydliště žadatelovo (§ 16). Zvláštní výhodu co do výměny vyhotovených právě úředních blanketů směnečných nebo známek na směnkách úředně již překolkovaných vytýká § 27 zák. ze dne 8. března 1876 č. 26 ř. z. (Ve příčině příslušnosti ku výměně blanketů směnečných srv. věst. č. 42 z r. 1887.) Výměnu zkažených blanketů listů promessních upravuje výn. min. fin. ze dne 2. srpna 1863 č. 14 ř. z. a výn. min. fin. ze dne 2. srpna 1863 č. 27352 věst. č. 36. O výměně kolkových známek pro účty kupecké srv. výn. min. fin. ze dne 23. ledna 1878 č. 28061 věst. č. 2.

3. Prodej kolků:

Prodej kolkových známek za obnos vyjádřený v označení kolkovém obstarávají organy k tomu zřízené; jiným osobám jest tento prodej zakázán (§ 15 nař. ze dne 28. března 1854). Avšak finanční úřady zemské mohou dáti povolení ku prodeji kolkovaných živnostenských knih knihařům, majitelům čárkovacích a litografických ústavů a papírníkům k žádosti jejich (výn. min. fin. ze dne 25. dubna 1850 č. 10315). Orgány zřízené ku prodeji známek kolkových opatřují též prodej nákladních listů opatřených vytisknutou známkou kolkovou (nař. min. fin. a obch. ze dne 1. dubna 1884 č. 41 ř. z. a ze dne 2. listopadu 1884 č. 181 ř. z.), poštovských adres průvodních (nař. min. obch. ze dne 16. října 1876 č. 26 ř. z;) a promes (zák. ze dne 7. listopadu 1862 č. 85 ř. z.). Odbyt cenných známek kolkových prostředkuje se tím způsobem, že sklady kolkové v jednotlivých zemích korunních potřebu cenných známek kolkových dostávají od ústředního skladu pro prodej kolků ve Vídni. Ze skladišť těchto vydávají se pak cenné známky kolkové skladům vedlejším a prodavačům v malém nebo trafikantům (nař. min. fin. ze dne 1. dubna 1854 č. 4484 věst. č. 27). Za obstarávání prodeje tohoto vyplácí se jistá provise, která obnáší pro hlavní skladníky 3%, pro skladníky a vedlejší skladníky 2%, pro prodavače v malém $1^1/_2$% (nař. min. fin. ze dne 23. června 1854 č. 21467 věst. č. 50). Stávající sklady prodejní jsou: ústřední sklad pro prodej známek kolkových a kolkovní úřad ve Vídni, sklady pro prodej kolků v Praze, v Brně, v Kamniku, v Linci, v Terstu, v Sedlci, v Solnohradu, v Innomostí, ve Štýrském Hradci a v Lublani (nař. min. fin. ze dne 19. listopadu 1870 č. 30994 věst. č. 43). V ústředním skladu pro prodej známek kolkových a při kolkovním úřadu ve Vídni prodávají se v malém též uherské a bosenské známky kolkové (nař. min. fin. ze dne 7. března 1875 č. 20 ř. z. a ze dne 9. února 1888 č. 18 ř. z.).

IV. Stala se zmínka o tom, že vedle známek kolkových prodávají se i jiné cenné známky kolkové a to: směnečné blankety, blankety pro poukázky kupecké, nákladní listy, poštovské adresy průvodní a listy promesové. Směnečné blankety byly pokusmo zavedeny nařízením min. fin. ze dne 7. března 1860 č. 62 ř. z.; tehdy musil se vedle poplatku kolkového zaplatiti ještě 1 kr. za kus jakožto náhrada útrat zřizovacích; od nař. min. fin. ze dne 12. dubna 1863 č. 34 ř. z. odpadla náhrada útrat zřizovacích. Na základě nař. min. fin. ze dne 20. dubna 1896 č. 2570 č. 71 ř. z. dány do prodeje též směnečné blankety s českým textem. Nařízením min. fin. ze dne 18. listopadu 1890 č. 201 ř. z. zavedeny byly blankety pro poukázky kupecké splatné nejdéle do 8 dnů s vytisknutým kolkem za 5 kr. Nařízením min. fin. a obch. ze dne 1. dubna 1884 č. 41 ř. z. zavedeny byly úřední blankety pro nákladní listy a nařízením jmenovaných ministerstev ve shodě s min. sprav. ze dne 11. prosince 1892 č. 213 prohlášeno obligatorním užívání úředních blanketů pro listy nákladní v obchodu vnitrozemském i mezinárodním. Nová sazba cen listů nákladních uveřejněna byla nař. min. obch. a fin. ze dne 20. srpna 1894 č. 188 ř. z. Vedle užívání těchto blanketů jest však též dovoleno, dáti přitisknouti známku kolkovou 1 kr., pokud se týká 5 kr. na blankety nákladních listů ještě nepopsané, zhotovené v soukromých tiskárnách. Přitisknutí toto lze opatřiti si ve skladu pro prodej tabáků a kolků v Terstu (nař. min. fin. ze dne 26. září 1891 č. 148 ř. z.), u ústředního úřadu kolkovního ve Vídni (nař. min. fin. ze dne 14. února 1893 č. 24 ř. z.), ve skladu pro prodej kolků v Praze (nař. min. fin. ze dne 10. května 1893 č. 81 ř. z.), při hlavních úřadech celních v Brně a ve Lvově a při skladu pro prodej tabáku a kolků ve Štýrském Hradci (nař. min. fin. ze dne 6. března 1894 č. 43 ř. z.), při hlavním úřadu celním v Linci, při hlavním úřadu berním v Solnohradě, při berním úřadu v Kolíně a u hlavního úřadu celního v Liberci (nař. min. fin. ze dne 7. října 1894 č. 199 ř. z.). [Ohledně kolkových poplatků z kupeckých účtů viz čl. Účty.]

Zmíniti se sluší o nař. min. věcí zahraničných, min. fin., sprav. a obch. ze dne 21. června 1865 č. 37 ř. z. týkajícím se úmluvy s vládou pruskou a bavorskou o vzájemné ochraně naproti padělání známek kolkových, poštovních atd., ke kteréžto úmluvě přistoupily i jiné státy, jako: Nassavsko a pod. (Ostatně viz čl. Poplatky.)

Literatura: Prof. Dr. M. Talíř, Poplatky a kolky v Rakousku, Praha, 1896.

Poplatky kolkové z kalendářů viz Kalendáře.

Poplatky kolkové z karet hracích.

I. Dějiny.

Patentem ze dne 29. února 1692 (Codex austriacus pars I., str. 109) pomýšlel císař Leopold I. uhraditi »nesmírné náklady válek tureckých a francouzských« — jak se praví v úvodních slovech patentu — nějakým uhražovacím prostředkem, »který by zvláště chudého muže jen skrovně postihoval nebo vůbec nepostihoval«, a zavedl »snesitelnou přirážku« na karty; tato přirážka obnášela za francouzské karty atd. 9 kr. a za selské karty atd. 2 kr. za hru. Tento patent došel asi dle všeho nevalného povšimnutí, neboť již 7. srpna 1693 vydán byl další patent (Cod. austr. pars. I. str. 111), ve kterém ostře bylo si stěžováno, že přirážka na karty skoro ničeho nevynáší, a že se namnoze hraje s nekolkovanými kartami. Ku pojištění důchodku tohoto bylo